

van onze correspondent in indonesië

INDONESIE

Indonesië, land van extremen. Land waar rijk en arm min of meer tevreden naast elkaar wonen, en waar de mensen sneller tevreden zijn dan in het westen. Land waar de auto's waanzinnig duur zijn (zo'n twee keer de prijs als in Nederland), en waar de benzine slechts zo'n twee kwartjes de liter kost. Maar ook het land waar je voor nog geen dubbeltje een vlieger koopt. Het is dan wel een vliegertje van goedkope materialen. Een stukje rijstpapier, wat bamboe en garen is voldoende voor de jeugd om zich uren te verpozen met zelfgemaakte vliegers. Maar ook de meer "professionele" vliegerfanaten, voor zover je daarvan kan spreken, maken nog gebruik van goedkope natuurlijke materialen. En met trots tonen zij hun creaties tijdens het vierde Jakarta International Kite Festival (1996), zoals de vlieger gemaakt van banaan en bamboe

afkomstig van Lombok.

En die trots lijkt meer gepast dan de trots van de westerse vliegeraars. Want hoewel de laatste groep met de groteske reuzengekko en supersnelle high-tech vliegers het publiek verbijsteren, stelen de oosterse bouwers met hun geraffineerde vliegertjes de show. Vlakverdeling en samenspel van kleuren van oosterse vliegers zijn veel verfijnder. De Maleisische Wau Bulan, bijvoorbeeld, is zo subtiel ontworpen dat het een feest op zich is om er naar te kijken, laat staan om er een op te laten.

In een dergelijk gezelschap vraag ik me toch af waarom wij Westerlingen bijna geen vliegers van goedkopere materialen maken, of ons meer richten op kleur-en vlakverdeling. Zitten we zo vastgeroest aan het gebruik van koolstof en standaard kleuren vliegerdoek, dat we bedrijfsblind zijn geworden voor het gebruik van alternatieven? Of hebben we gedurende de vliegerwedloop simpelweg de interesse voor dergelijke alternatieven verloren. Op weinig vliegerfeesten in Europa heb ik vliegeraars gezien die kunstzinnig ontworpen vliegers toonden. Zijn wij Westerlingen soms te verwend om nog te genieten van dergelijke vliegers?

Met trots word een vlieger van banaan en bamboe getoond tijdens het vierde Jakarta International Kite Festival (1996).

JACHTSEIZOEN GEOPEND.

Het jachtseizoen is weer open in Indonesië. Na een rustperiode in de regentijd zijn de jagers weer volop actief. De jacht op vechtvliegers dan wel te verstaan, want de jacht op dieren (zoogdier, vogel, reptiel, vis of insect) stopt nooit. Maar de jacht op vechtvliegers concentreert zich in de droge tijd, omdat het papier, waarvan de vliegers gemaakt zijn, niet bestand is tegen (regen)water.

Het meest spectaculair is de jacht op de in de lucht staande vliegers. Deze jacht speelt zich af tot op zo'n honderd meter hoogte en kan met een goede wind een heel dorp of stadsdeel beslaan. (Dit laatste is mogelijk omdat het merendeel van Indonesië bestaat uit verdiepingloze huizen). En jong en oud probeert in het jachtseizoen de lijn van andere vliegers te doorsnijden. Met name in de avondschemering levert dit mooie taferelen van aanvallende, terugtrekkende, en omlaagdwarrelende, losgesneden vliegertjes. Maar de jacht op de losgesneden vliegers moet zeker niet onderschat worden. Deze jacht speelt zich af tot een tiental meters boven het straatniveau, met nadruk op straat omdat automobilisten regelmatig flink moeten remmen om de jagers niet te scheppen.

Kleine jongetjes bewegen zich namelijk met ware doodsverachting door het verkeer om de losgesneden vliegers te bemachtigen. Want bij het vliegeren in Indonesië geldt maar één regel: wie vlieger of lijn het eerst vastpakt is de eigenaar. Het is daarom leuk om te zien hoe koppels jagers zich over een buurt verdelen en proberen